

ffede i og holde paa Kjøbenhavns Befæstning, tillige være blinde efter Reglen: al Kjærlighed gjør blind. Jeg skal finde mig i denne Antæ, og det saa meget lettere, som det for Diebliffet er første Gang, at der i Rigsdagen er forelagt et Befæstningsforflag for Danmarks Vedkommende, hvor man har ubeladt Kjøbenhavns Befæstning. Da der nu aldrig har været nedsat en eneste Forsvarskommission til Drøftelse af Landets Befæstningsvæsen, der ikke har forlangt Kjøbenhavns Befæstning, saa have altsaa alle disse Kommissioner lidt af den Svaghed at være blinde, og jeg skal med Glæde finde mig i at lide af den samme Svaghed. Men netop det, at det er saa, giver mig den Støtte og det Hold, som jeg behøver for at optræde som Forsvarer for Kjøbenhavns Befæstning. Min ærede Nabo tilhøire (Thomsen) udtalte igaar, saaledes opfattede jeg ham i det Mindste, at der var en Mangel ved Forflaget, men denne kunde suppleres, og han stillede i Udfigt, at han til anden Behandling vilde fremsætte Forflag til Kjøbenhavns Befæstning. Jeg maa tilstaa, at det vilde forekomme mig beynnderligt; thi, hvis Regjeringen havde anset det for muligt at gennemføre Kjøbenhavns Befæstning, nærer jeg ikke Tvivl om, at den høitæredede Regjering vilde have bragt det i Forflag, men jeg tror virkelig ikke, at det vil kunne nytte noget, at et enkelt Medlem fremsætter et saadant Forflag, selv om det er et Medlem, der har høit en saa stor Indflydelse paa Afgjørelsen af vore Forsvarsspørgsmaal som det ærede Medlem for Frederiksberg Amts Iste Valgfreds (Thomsen).

Jeg skal nu tillade mig i Korthed at gaa over til at udtale min Anskuelse om Danmarks Forsvar.

Det Objekt, som en Fjende under en Krig vil søge at naae, er tillige det Objekt, paa hvilket vi bør basere vort Forsvar. Kunde det nu stille sig tvivlsomt, hvilket Objekt Fjenden vil søge at naae, da var det at danne en Forsvarssplan overordentlig vanskeligt, men for os tror jeg ikke, at denne Vanskelighed er tilstede, naar man kun vil gaa ud fra den rette Forudsætning. Det har man ikke villet. Man har altsor meget fæstet sine Dine paa vor sydlige Nabo som vor eneste Modstander, og om jeg end maa indrømme, at der for os kan være al mulig Grund til at væge os mod Overfald fra den Side, saa tror jeg dog, at det vilde være urigtigt at bygge en Forsvarssplan alene paa det Hensyn, thi Erfaringen har noksom vist, at den, der staar som vor Fjende, kan blive vor Ven, og omvendt. Nei, skulle vi have en Forsvarssplan, ma den bygges saaledes, at den med tilbørligt Hensyn til Nuet tillige be- regnes paa de Muligheder, som Fremtiden kan bære i sit Skjød, eller med andre Ord, vi maa have en Forsvarssplan, der er baseret paa, at vi kunne blive angrebne af enhver Modstander, der magter et Angreb derigennem, at han er os overlegen.

Men hvad enten et saadant Angreb har til Maal en Erobringskrig, eller Maalet er at gjøre os uskadelige, eller det er at tvinge os under en Konflikt til at tage Parti imod vor Billie, er det min Overbevisning, at Sjælland er det Sted, der vil være udsat for Angreb, og at Kjøbenhavn vil være Objektet. Hvorfor? Fordi, naar Kjøbenhavn er i Fjendens Haand, saa er Danmarks Eksistens dermed afgjort, saa have vi mistet vor Selvbestemmelsesret. Jeg veed meget vel, at man strax ligeoverfor denne Betragtning vil møde mig med en Indvending, som jeg derfor strax skal imødegaa. Man vil under en bestemt given Forudsætning, nemlig Sagen set i Forhold til en vis bestemt Modstander, sige, men hvis det var Fjendens Hensigt at befætte Sjælland og Fyn, saa kan det libet nytte at koncentrere vort Forsvar paa Sjælland og at have befættet Kjøbenhavn. Dertil svarer jeg: fordi Fjenden har besat Sjælland og Fyn, derfor ere disse Landsdele endnu ikke erobrede, men min Overbevisning er, at den forfættede Veie til Sjællands og Fyns Erobring gaar over Sjælland og Kjøbenhavn, thi hvis Fjenden dikterer os Fredsvilkaarne i Kjøbenhavn, ere vi nødsagede til at undertaste os, hvilke Betingelser han end foreskriver. Det er netop derfor, at jeg anser Kjøbenhavns Befæstning mod Land- og Søfiden for at være nødvendig for vort Forsvar, og jeg tror ikke slaa mig tiltaals med den Udtalelse, der findes i Motiverne, at det er mindre sandlynligt, at Fjenden vil foretage Landgang paa Sjælland. Jeg vil desuden ved samme Leilighed henlede Opmærksomheden paa en Bysnderlighed, som det forekommer mig, at Motiverne indeholde, idet de tale om et Forsvar af Sjællands Nordkyst, Vestkyst og Sydøst, men nævner ikke med et Ord et Forsvar af Østkysten, og jeg skulde dog tro, at der var saa meget mere Anledning til at tage Hensyn til denne Kyst, som der jo netop der findes det farligste Punkt, nemlig Kjøge Bugt, hvorfra man efter Landgang har den forfættede Operationslinie til Kjøbenhavn.

Spørger man nu om, hvorvidt der kunde være Anledning til at udvide Forsvaret ud over Sjælland til Fyn og Sjælland, saa er Svaret derpaa efter min Formening dette, at det kommer an paa, om vi ere istand til at stifte os Kommunikationen mellem Sjælland og Fyn. Dette kan ske paa en af to Maader. Det kan ske ved en befæstet Kommunikationslinie; men om dette Punkt har den høitæredede Krigsminister, og jeg tror med Rette, udtalt, at det er ikke muligt at opnaa en saadan Linie, idet han ikke turde komme med et Forlangende om de betydelige Bevillinger, som et saadant Anlæg vilde kræve. Men der er endnu en Grund, som jeg tror, vi skulle se hen til, og det er, at det vistnok er tvivlsomt, om vi overhovedet, naar vi under en Krig have til Hensigt at spærre Drogden, paa samme Tid faae Lov til at betragte Store Belt som et indre Færdand, som